

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania M. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej,**
- 3. r. pr. M. J. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) 135 zł (sto trzydzieści pięć) tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tą należy podwyższyć o obowiązującą stawkę podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 1 marca 2015 r. oddalił apelację skarżącego ubezpieczonego M. P. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 27 kwietnia 2015 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 13 marca 2013 r., odmawiającej mu prawa do renty wobec nie stwierdzenia

niezdolności do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podano, że rozważenia wymaga kwestia - „w jakim zakresie sąd ma prawo oprzeć się przy ocenie zdolności do pracy na ustaleniach biegłych lekarzy (w odniesieniu do kwestii medycznych), a w jakim zakresie sąd powinien sam dokonywać oceny zdolności do pracy ubezpieczonego (w odniesieniu do kwestii medycznych i niemedycznych). Można zauważyć w orzecznictwie sądów powszechnych tendencję do ograniczania się do dowodu z opinii biegłych w tym zakresie, do swoistego „absolutyzowania” opinii biegłych. Przykładami takiej linii są: wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 listopada 2015 r., III AUa 697/15 (...) i wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 listopada 2015 r., III AUa 206/15 (...). Z kolei przykładem linii akcentującej też potrzebę własnych ustaleń sądu jest wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 6 listopada 2015 r., III AUa 699/15 (...)”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wówczas w centrum zainteresowania jest sam przepis prawny ze względu na kwalifikowaną potrzebę jego wykładni wynikającą z poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wniosek stawia pytanie, czy w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy Sąd związany jest opiniami biegłych lekarzy. Odpowiedź jest negatywna, czyli właściwe jest drugie stanowisko, łączone we wniosku z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 6 listopada 2015 r., III AUa (...), a przyjmujące, że ocena należy do sądu a nie do biegłych.

Nie stanowi to żadnego novum, gdyż Sąd Najwyższy wyrażał to w swoich orzeczeniach (zob. choćby wyroki z 8 maja 2008 r., I UK 356/07 i z 3 września

2009 r., III UK 30/09).

Sąd Najwyższy nie zauważa problemów związanych z wykładnią przepisów, ani tym bardziej rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). W przeciwnym razie sprawę rozpoznałby skład powiększony dla ujednolicenia wykładni (orzecznictwa). Wówczas też otwarte byłoby pytanie, który przepis jest istotny, gdyż wniosek skarżącego poprzestaje tylko na wskazaniu na art. 278 § 1 k.p.c., co nie musi być wystarczające, gdyż przepis ten wymaga wiadomości specjalnych od biegłych, jednak wcale nie stanowi, że sąd jest bezwzględnie związany ich opinią.

Nie bez znaczenia byłaby wówczas litera prawa materialnego, gdyż to ono decyduje o wyniku sprawy a wcześniej o tym jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okolicznych oraz czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 217 § 3 i 227 k.p.c.). Ze względu na prawo materialne ocenia się też naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Niezdolność do pracy to stan faktyczny i prawny. Znaczenie dowodów, w tym opinii biegłych, składa się na stan faktyczny. W sporze o rentę znaczenie ma prawne a nie potoczne rozumienie niezdolności do pracy (art. 12 i 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). Wykracza to jednak ponad potrzebę argumentacji gdyż wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wprowadza takiej analizy i nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Reasumując, skarżący nie wykazał zasadnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. zważając na sytuację skarżącego.

O kosztach należnych pełnomocnikowi z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1, § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

I.n